

VOORBLAD

Het Medisch Bestel

Willem Marten Lijfering

EERSTE BLAD

Een dertiental feiten over Het Medisch Bestel van Nederland anno 2024

1. Bijna een kwart van de totale begroting van de overheid gaat op aan Het Medisch Bestel (ongeveer 100 miljard op een totaal budget van 430 miljard euro)
2. Ruim 10 miljoen Nederlanders (drie op de vijf mensen) hebben een chronische ziekte
3. Meer dan zeven miljoen Nederlanders bezoeken jaarlijks het ziekenhuis (twee op de vijf mensen)
4. De oversterfte sinds 2020 (leeftijd-gecorrigeerd) bedraagt 10-15% per jaar
5. Meer dan 80 procent van de volwassen bevolking is gevaccineerd tegen de MORONA
6. Elf miljoen Nederlanders krijgen medicatie voorgeschreven door een arts
7. Slechts 30% van alle Nederlandse medische richtlijnen zijn gebaseerd op wetenschappelijk bewijs
8. Per maand slikt één op de drie Nederlanders sterke pijnmedicatie (NSAID)
9. Meer dan een miljoen Nederlanders slikken een opiaat
10. Vier op de tien Nederlanders hebben angst of depressiegevoelens
- 11a. De puntprevalentie van een obsessief compulsieve stoornis als smetvrees is 10%
- 11b. Met behulp van het aanjagen van angstgevoelens(via politiek media/experts) is deze puntprevalentie op te hogen naar bijna 100% (zoals de jaren 2020-2022 hebben aangetoond)
- 12a. Ruim 1.5 miljoen Nederlanders werken in Het Medisch Bestel
- 12b. Van hen zijn er 80 duizend arts
13. Medische fout is doodsoorzaak nummer 3

ACHTERBLAD

Probleemstelling: Een man heeft zich een bepaalde rol aangemeten die hem niet past. Komt daardoor toenemend in de problemen. Die problemen probeert hij voor te zijn door zich binnen zijn rol aan te passen. Maar dat werkt maar voor even, want de rol past hem niet. En hoe hij ook doet, probeert en acteert, het probleem van het aannemen van een rol die hem niet past blijft hem parten spelen. Waarna hij het probleem vat en tot een oplossing komt.

Mijn probleem is dat ik me de rol van arts-epidemioloog heb aangemeten in het toneelstuk dat *Het Medisch Bestel* heet. En waar ik, over een tijdsperiode van ongeveer twintig jaar, inzie dat deze rol mij niet past. Binnen deze tijdsperiode heb ik de acteurs vele malen van hun kleding ontdaan, het rollenspel in de fik gestoken, de gordijnen weggetrokken en het met stomheid geslagen publiek laten zien dat ze al die tijd keken naar een stenen muur. Vervolgens ben ik met een *sloophamer* aan de slag gegaan om die muur te slechten, en waarbij acteurs, regisseur, publiek naar die man kijken en denken: 'Waarom valt die arts-epidemioloog zo uit zijn rol?'

Met wat voor u ligt hoop ik een antwoord op die vraag te hebben gegeven.

BINNENBLAD

Over de auteur: Willem Lijfering (1978) werkte tot 2021 als arts-epidemioloog in het Leids Universitair Medisch Centrum (LUMC), waarna hij zijn ontslag nam omdat hij zich blijvend niet kon vinden in de standpunten die het ziekenhuis en de academie willens en wetens en tot krankzinnigheid toe bleven innemen over de zo genaamde 'COVID-19 pandemie'. In dit boek beschrijft hij hoe hij de wereld als epidemioloog en arts bekijkt: als iemand die uit een aantal

observaties en aanvullende testen van menselijk gedrag en handelen het beste wil halen wat heilzaam kan zijn voor hemzelf en de mens.

EEN AANTAL REACTIES ONDER DE LIJN

‘Interessant en zeer zorgwekkend: hoe kunnen patiënten nog vertrouwen hebben in heel het systeem? Hoe kunnen wij weten of een arts het belang van een patiënt als prior beschouwt en niet in een dogmatunnel zit?’

‘Tijd voor zelfreflectie is voor veel mensen erg moeilijk. Vergeving is nogal een ding. (Vooral jezelf vergeven). Doe a.u.b. het goede.’

‘Ben blij dat ik me nergens aan gehouden heb en aan geen 1 maatregel heb meegedaan. Nóóit een kapje gedragen, geen test gedaan, mijn handen niet ontsmet en geen prik genomen. Volgens vele bange mensen zou ik al ernstig ziek of zelfs dood moeten zijn. Ik heb nergens last van gehad.’

‘Met grenzeloze verwondering heb ik naar de covid-periode gekeken. Het leek alsof bijna iedereen in een soort collectieve massapsychose verkeerde. Vooral mensen met een echte wetenschappelijke blik moeten verbaasd om zich heen hebben gekeken. De vraag is natuurlijk: hoe kunnen we dit de volgende keer voorkomen? Het lijkt erop dat juist intelligente mensen, die vaak met protocollen werken, daardoor verstikt werden.’

‘Vroeger begonnen sprookjes met "Er was eens..."
Nu beginnen sprookjes met "Volgens de experts..."”

‘Als wij er voor zouden waken dat onze grondrechten gewaarborgd blijven, dan hadden ze die eerste afslag niet eens kunnen nemen!’

‘De medische wereld is (met alle respect) overbeschermd en dit maakt zelfinzicht en gerichte adequate verbetering traag en moeilijk.’

‘De trieste conclusie na 4 jaar is dat minder dan 1 % van de artsen hun eed consequent zijn nagekomen. En deze helden zijn uit het 'gilde' gesodemierd. Hoe moeten we als wakkeren tegen de rest aankijken? Net als Wybren doorzag ik de leugens vanaf het eerste moment. Het vertrouwen is weg in de reguliere Pharma-klied, en het respect diep gedaald! En dan wordt constant geschermd met: "De wetenschap heeft gesproken", zonder één enkel argument daarvoor op tafel te leggen. Ik schaam mij ondertussen bijna voor mijn universitaire titel, als er zo schimmig mee wordt omgegaan. En als er dan schade is, geven ze niet thuis; precies als de traditionele kwakzalvers, die van markt tot markt reisden en de volgende dag spoorloos waren voor de gedupeerden.’

‘Wanneer iemand waarheid spreekt, schrijft, dan kan je dat voelen, het resoneert. Zo weet je ook wanneer er lulkoek verkocht wordt. Fijn dat Willem zijn verhaal doet, dat bevestigt dat velen van ons het bij het juiste eind hadden. Ook dapper dat hij is opgestapt en trouw is gebleven aan zichzelf.’

‘Om uit deze controle-staat te komen, hebben we elkaar nodig, in de samenwerking, ondersteuning en medemenselijkheid. Niet in vechten tegen, maar vechten voor wat wij wél willen. Het gaat om dat laatste!’

‘Inderdaad, wie zwijgt stemt toe.’

‘Het schandaal van de eeuw.’

Van: willem lijfering

Verzonden: zaterdag 15 juni 2024 13:44

Aan: Meldpunt@igj.nl <Meldpunt@igj.nl>

Onderwerp: Urgent

Beste Inspecteur,

Op basis van [dit](#) filmpje (inmiddels > 50 000 keer bekeken) mag ik mij komende maandag bij mijn werkgever melden. Zie YouTube: Voormalig arts-epidemioloog Willem Lijfering doet zijn verhaal - In Gesprek met Wybren van Haga dd 31 mei 2024.

Ik vrees dat ik op staande voet ontslagen word. En waarom? Omdat ik volhard in het melden van wat ik gezien heb: een nogal patiëntgevaarlijke situatie. Wat kan ik anders (dan melden) als voormalig arts en wetenschapper die in de tijd van covid op de eerste rang zat en het zag gebeuren?

Waar mijn melding over medische nalatigheid op getoetst moet worden zijn drie dingen:

1. Is het gekkigheid. Zo ja, bied die man psychische hulp aan alvorens hij zichzelf iets aandoet (Niet lichtzinnig gezegd: kent u het verhaal van [Arthur Gotlieb](#)?)
2. Het is geen gekkigheid. Neem een proces verbaal af, doe dat in een (voor de man) persoonlijk veilige omgeving. Neem de tijd. Toon een welwillend oor. Neem het van die man over.
3. Het is beide: het is én gekkigheid en het is géén gekkigheid. Als u het mij vraagt is dit waar ik aan lijd: Ik heb een enorm trauma dat alleen maar groter wordt door de tijd heen. Ik kan wel wat slachtofferhulp gebruiken. Maar dat wat ik aan u meld, is geen gekkigheid.

U kunt iets voor mij doen. Neem contact op met mijn werkgever. Doe het voor komende maandag 12:15 uur, wanneer ik dat gesprek met mijn werkgever heb. Meld aan mijn werkgever dat u de zaak die ik wereldkundig heb gemaakt per direct van mij overneemt. Zeg dat ze mij op non-actief moeten zetten zolang u mijn zaak onderzoekt. Belt u mij daarna en ik kom bij u langs en dan ben ik eindelijk op de plek waar een verhaal over medische nalatigheid hoort te liggen: niet bij mijn oud werkgever, niet bij mijn huidige werkgever, niet op een blog, niet op YouTube, niet elders in de media maar bij de I punt G punt J.

Vannacht heb ik gedacht aan de psychiatrische kliniek waar ik 20 jaar geleden als coassistent zat, Endegeest: een gesloten psychiatrische kliniek in Leiden. Er zaten daar mensen met wie natuurlijk allemaal wel wat aan de hand was. Ernstige dingen... Een van de therapieën die grote indruk op mij maakte was de expressietherapie. Een handvaardigheidsleraar ging elke week werkjes maken met de patiënten/cliënten. Aan het eind van zo'n les kregen wij, coassistenten, van de docent een aantal werkjes te zien waaruit je met 1 blik kon zien wat er aan de hand was. Een greep uit deze werkjes:

Werkje 1) Een prachtig geschilderde vrouw, met een enorm aura. - Duidelijk.

Werkje 2) De bossen rondom Endegeest getekend in de meanderende stijl die we van Vincent van Gogh kennen. - Duidelijk.

Werkje 3) Een plateau van klei, met aan de rand van het plateau een gekleide mannetje, die kijkt naar het centrum van dat plateau en ziet dat zes andere gekleide mannetjes een in het midden gekleide mannetje met knuppels bewerken.

Wat de psychiaters van Endegeest deden toen ze werkje drie zagen? - Het enige juiste. Die man had een misdaad gezien waar een psychiater in eerste instantie niet zoveel aan kon doen, behalve dan door de politie in te schakelen. En dat deden die psychiaters dan ook.

Ik heb geen knuppelende artsen gezien die patiënten in elkaar rosten, en zeg dat ook nergens. Maar ik heb wel een misdaad gezien die zonder weerga is. Ik voel mij als die man die dit dat gekleide mannetje had gemaakt, die toekijkt aan de rand van dat gekleide plateau.

-Heb ik nu *eindelijk* uw aandacht?

Het ergst van alles is de eenzaamheid. Het eindeloze onbegrip dat ik in 2010 als volgt heb toegelicht aan Lonneke Kluitmans, hematoloog en voormalig leidinggevende die ik in onderstaand boek 'Groningen' bespreek: 'Weet je wat het probleem is: ik begrijp jou wel, maar jij begrijpt mij niet!' – Waarop Kluitmans gepikeerd antwoordde: 'Daarmee beschouw ik onze samenwerking als beëindigd.'

Wat doe je eraan?

Op mijn 18^e schaatste ik op de kaart van mijn vader de Elfstedentocht. Na Harlingen begon de duister in te vallen en kreeg ik toenemende tegenwind vanuit het Noordoosten. De gevoelstemperatuur was -15 graden Celsius. In Bartlehiem rustte ik uit en zei ik op een bankje tegen een voor mij verder onbekende mede-schaatser: 'Ik vind het wel mooi geweest, ik houd ermee op. Ik pak de bus naar Leeuwarden.' – Waarop die man zei: 'Dat mag je nooit doen! In 1986 schaatste ik de tocht niet uit. Ik heb daar tien jaar lang last van gehad.' De man nam mij vervolgens een stukje op sleeptouw. Dat was, besef ik me achteraf, goed voor die man zijn eigenwaarde. En het was goed voor mijn eigenwaarde, want ik haalde de eindstreep binnen de tijd.

Wat ik daar van heb geleerd? – Waar je aan begint, dat maak je af. Dat is goed voor je eigenwaarde. En dreigt het te zwaar- of te moeilijk te worden, dan praat je daarover met een ander. Dat is goed voor de ander, dat is goed voor jezelf. Dat helpt.

Hieronder vindt u mijn verhaal over twintig jaar Medisch Bestel.